

Pròleg

Itineraris poètics és un intent de posar en paraules un trajecte literari. Un exercici sense més pretensió que aprofundir, amb humilitat, en el corpus vehement i extraordinari de la poesia en què, des de la infància, he abeurat, commogut, la veu dels mestres.

Assajo itineraris solcats de paraules, brostant sentiments i sensacions de capvespres rutilants i d'albades silencioses, per immiscir-me en senders lingüístics, deixant al descobert la por dels caminants que, a cel descobert, cerquen una llum en l'horitzó de la poesia.

Temptejo itineraris poètics recurrent, de tant en tant, a records d'infància i de joventut, l'experiència dels anys viscuts, els encerts i les pèrdues, per retornar sempre a aspectes essencials d'interiorització: la tranquil·litat, el silenci, la necessitat d'escriure i d'expressar-se, la bellesa assetjada en les petites coses, la contemplació de la natura i la bondat que ens envolta, com a font d'inspiració per escriure versos i, a pleret, treballar-los pacientment, per gaudir-ne i compartir-los.

Itineraris poètics està format per dues parts o llibres de poemes. La primera part, que dóna nom al volum, és un text intuïtiu, on cada poema va generant el següent, ordint lligams, visions i sensacions poètiques, i, alhora, estructurat com un poemari temàtic, on el contingut gira entorn d'un tema unitari, la poesia.

La segona part, "Vinc d'instants passats", està concebut com un poemari retaula, estructurat prèviament. Parteix d'un poema, dedicat a J.V. Foix —número 20 del poemari—, escrit anys enrere, de llenguatge enrevessat i de complexa i, en certa manera, difícil comprensió, en què a través de dinou petits poemes es van explicant els conceptes principals que es desenvolupen en cada un dels versos.

Tots dos poemaris els vaig escriure entre el desembre de 2012 i l'agost de 2013, els vaig revisar, completar i corregir al llarg dels mesos següents, i vaig donar l'obra per acabada el mes de maig de 2014.

Itineraris, tot plegat, amb un únic objectiu: parlar de poesia, palesant que la bellesa no rau en la rosa sinó en els ulls que la miren.

Pep CORTÈS

Preludi

Vagassejo i convido la meva ànima,
m'inclino i vagassejo a lloure observant
una tija d'herba estival.

Walt WHITMAN

Si vols, si pots, si et dol veure transitar els dies
amb insurrecta pau i et saps rebel, i encara
sents dintre teu la flama que arbora els teus sentits;
si alguna veu t'empeny a viure i a expressar-te,
a estimar i a sentir des del cor de la nit,
i en tardes de tempesta i en matinades clares
un bri d'herba et commou; si un raig de llum et cega
i et mou a obrir bé els ulls quan a prop teu la por
deixa un rastre d'estelles; si en pujar un cim t'inflama
el plaer de cada passa per damunt de la fita,
i en raure en una cel·la sents el goig de ser lliure;
si en mirar lluny comprens que la bellesa es clou
en l'espai que trepitges; si acceptes el que tens
sense envejar dels altres l'or que els ha fet submisos;
si pots observar el cel sense fer-te'n esclau
i ets prou fort per glossar els mots que el cor et dicta;
si goses caminar sense mirar enrere
i pots obrir viaranys entre boixacs i ortigues;
si ets capaç de somiar i lluitar pels teus somnis
quan entorn teu molts d'altres somiquen entre cendres;

si ets prou home i prou dona, alhora, i a ningú
no blasmes ni trepitges; si com un nen observes
la brostada del bosc i l'esclat d'una rosa,
i t'extasia el vol d'una au solcant el cel;
si et plau fer-te mirall del blau que els núvols celen,
deixa-m'ho dir, tu tens el gai esperit d'un poeta,
i et cal tan sols llençar-te al buit i, absort, escriure
paraules, sentiments i flocs de nous propòsits,
perquè altres, rere teu, puguin flairar la vida
com tu l'has estimada, conreada i presentida.

1

*Nascut sense ales, vaig aprendre
a voleiar amb els somnis
que més tard em prohibiren.
Aprenc a desaprendre, ara que puc
recuperar els silencis
de quan, infant, fantasiejava.*

*Lletraferit i agnòstic,
colpit per la paraula
—falcó en terres estranyes—
enceto itineraris,
camins per estrafer
la veu sotmesa i balba.*

*A trenc de sil·labaris
que glossen la nuesa,
la por i l'ombra captiva
de tants anys d'incertesa,
ompló el càntir de sons
aliens a la desferra,
per espargir sements
de nou tremp, nous trajectes.*

neu sobre neu espill o miratge
en l'aresta del cim clivellant l'airecel
la petja del silenci
 pigmenta el celatge
transgredint la paraula
 la memòria assetjada
conjur de la veu manifesta en el vers

3

*Per cloure el gest m'abstinc
de vanes singladures.
Tresco camins a bres
de l'esquerpa memòria,
i a voltes, indecís,
temptant dubtes, crivello
la set dels serfs, la por
dels desvalguts i els naufrags,
per abastar l'indici
del coit impredecible.
A ulls clucs contemplo
l'estigma que roman
ocult a la mirada.
Cerco el conjur
de les veus entredites
en l'alè del capvespre.*

fràgil conhort

paraula sotmesa
pòsit d'un gemec
esgarrany de l'escorça
ombres que es dissolen
per blasmar el desencert

4

*Enyoro de l'ahir
els efluvis de l'hort, les vinyes
i les parets de pedra,
el foc i l'espurneig, les cendres,
els reguitzells de baf
als vidres entelats,
les oportunitats perdudes.*

*Observo la flor i el brot novell
que no va eixir, mancat d'estigmes,
la nuesa, els llençols blancs, les descobertes.
Enyoro
el bes, la mà, la veu dels qui van ser
prop meu i em són absència.*

en l'instant de salpar
rumb a terres estranyes
un eixam de dissorts ha retut les amarres
s'ha enfosquit l'horitzó
el cel ha clos l'oratge
mar rogent tenebror
incertesa i mirades
en l'abisme del port
l'insurgent fa marrada

5

*Evoco la tija verda,
la força i la ufanor
de la brancada en créixer,
sabent
que enyor no és oblit
però en pot ser una ombra,
sabent
que el temps tan sols és eina,
sabent...
sabent-me...*

el so somort d'un esquitxell
 en l'aigua estancada
 la lleugera expansió
 d'una petita onada
una gota menuda
 que ha després la gebrada
 l'alè d'un vers sense mots
 en l'esclat de l'albada